

Szlukovényi Katalin

HEURÉKA

Gyerekkoromban sokat voltam egyedül, mert nem volt testvérem, nem tudtam kivel játszani, beszélgetni, úgyhogy rengeteget olvastam, szerintem azért is lettem költő, mert a kiskorom java részét jobb híján írok meg költők társaságában töltöttem, mondjuk, a többségük már rég meghalt, mire megismerkedtünk, de ez nem zavarta az eszmecserét, körülvettek az inverz zombik, akiknek nem teste maradt, és lelke nem, hanem fordítva, és főleg szexről meg halálról diskuráltunk, meg is dicsérték a felnőttek, hogy milyen rendes kislány, milyen szépen elvan egyedül, milyen ügyesen olvas. Mondjuk, az elméletemben az a bökkenő, hogy a legrégebbi haveromnak van nővére, és mégis ír, és a legújabb haveromnak pláne hét testvére van, és szintén ír, ezért is a haverom. Kár. Pedig milyen jó kis elméletnek tűnt. Az egész versírásban ez volt az egyik dolog, ami leginkább csábított: az illúzió, hogy tizenvalahány sorban el lehet rendezni az élet nagy kérdéseit: a szexet meg a halált meg mindent, meg itt van ez a mánia, hogy inkább valami legyen, mint a semmi, na ezzel is kezdeni kellene végre valamit.

HOTELFOTEL

Beleül a rosszkedvbe, mint egy megszokott,
megkopott, kényelmes karosszékre:
csupa ismerős hupni és süppedés.

Dafke félrehúzódik a nagy és komplikált,
nyomasztó rendszerektől, amelyeknek maga is
részrendszere, és duzzog a sarokban.

Mert ha nem húzódik félre, akkor se működnek,
ha belefeszül, se működik. Ücsörög, csócsálgatja
az igazát. Aztán pisilni kell. Akkor föláll.

MI A SZAR?

Mostanában folyton szorongok, érted?
Unom már, hogy szorongok, mint az állat,
kis szünetekkel. Mi a szart csináljak? –
kérdem a férjem, mire visszakérdez,
hogymint folyamatosan vagy szünetekkel?
Én meg, hogy ez olyan bölcsészszorongás,
hogymint mi a szart csinállok, és a sok más
szorongó mit csinál, s ez mind kinek kell,
ne akard megdefiniálni, kérlek,
úgysem lehet egzaktul, hevenyészett,
búzló, burjánzó ízé, mint az élet,
és véget ér, még mielőtt megérted.
Folyamatos szorongás, kis szünet,
azt sem tudom, idegbaj vagy szonett.

PETEFÉSZEKRÁK

Ne aggódj, kivágják belőled
azt a túlburjánzó sejtcsomót,
hogy megmentse az egész testet,
amelyet ugyan épp ezzel kivágnak
az emberiség történetéből,
az evolúciós zsákutca, aki vagy,
nem szaporítja a nemzet testét,
amely idővel majd leszakad úgyis
Európa testéről, pöffeszkedő
daganat, fityeg, leválik magától,
ahogyan majd a Föld is kiveti
magából ezt az emberiséget,
túlnépesedés, klímakatasztrófa,
fölösleges aggódnod, az egész
valahogy mindig regenerálódik,
minden egészséges szervezet
végül majd csak megóvja magát
a halandó hibától, aki vagy.

© Döbrentey Dániel, Lucca